

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter Folkeforsikringsloven er Medicinydelsen frivillig for Sygekasserne, bortset fra de livsvigtige Præparater, der omhandles i Lovens § 18, Stk. 1, Nr. 4. Naar Sygekasserne yder Medicin, maa de derhos kun yde indtil $\frac{3}{4}$ af Medicinudgiften. Direktøren for Sygekassevæsenet har overfor Socialministeriet oplyst, at 5—600 af de eksisterende ca. 1600 Sygekasser ikke har turdet paatage sig at yde deres Medlemmer Hjælp til Medicin i Medfør af Folkeforsikringslovens § 22, Stk. 2, og at dette Forhold formentlig skyldes, dels Frygt for Misbrug af Medicin, dels og navnlig Frygt for, at denne Ydelse vil kunne medføre uoverskuelige Udgifter for Kasserne. Medicinudgiften for de Sygekasser, der har paataget sig at yde Medicin, har derhos i Aarene efter Folkeforsikringslovens Ikrafttræden været i stadig Stigning, og den udgør nu *11,5 pCt. af samtlige anerkendte Sygekassers samlede Udgifter* og altsaa betydelig mere for de ca. $\frac{2}{3}$ af Kasserne, som yder Medicin.

Af de ca. 1 000 medicinydende Kasser yder ca. 120 et Tilskud paa $\frac{3}{4}$, og det overvejende Flertal af de øvrige et Tilskud paa Halvdelen af Medlemmernes Udgifter til Medicin.

Den væsentligste Mangel ved den nu gældende Ordning er, at Kasserne ikke kan begrænse deres Medicinydelse rationelt, fordi de ikke kan have Indseende med Lægemedlernes større eller mindre behandlingsmæssige Værdi. Da Medicinudgifterne i de senere Aar stadig er stegt, har man derfor indenfor Sygekassebevægelsen med Betænkelighed maattet se den Mulighed i Øjnene, at Sygekasserne maatte blive nødsaget til at afskaffe Medicinydelsen.

Det er imidlertid nu ved Forhandling med Sundhedsstyrelsen konstateret, at der er Mulighed for en rationel Inddeling af de Lægemedler, der staar til Disposition, saaledes at der paa denne Basis kunde tilvejebringes en Ordning, hvorefter en rationel Begrænsning for Medicinydelsen var mulig. Herefter skulde de forhaandenværende Midler kunne inddeles i 3 Grupper, hvoraf den første skulde omfatte den særlig betydningsfulde Medicin — bortset fra de livsvigtige

Præparater —, medens den anden skulde omfatte den øvrige almindeligt brugte Medicin; den tredje Gruppe skulde da omfatte Frihandelsvarer, d. v. s. Midler, der ikke er forbeholdt Apotekerne, jfr. Sundhedsministeriets Cirkulære af 4. April 1929 om Apotekervarer.

Under Henviisning til Ønskeligheden af en Begrænsning af Sygekassernes Medicinydelse og til, at en saadan Begrænsning formentlig vilde medføre, at de Kasser, som for Tiden ikke yder Medicin, snarere vilde kunne paatage sig en saadan Ydelse, samt endelig til de vanskelige Tilførselsforhold, har Sundhedsstyrelsen overfor Socialministeriet anbefalet en Begrænsning af Sygekassernes Medicinudgifter.

Man foreslaar herefter, at Socialministeren efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen skal kunne bestemme, hvilke Lægemedler der maa anses for særlig betydningsfulde, saaledes at Tilskuddet til disse skal kunne udgøre indtil $\frac{3}{4}$ af Udgiften, medens Tilskuddet til øvrige Lægemedler ikke maa udgøre over Halvdelen af Udgiften og ikke over $\frac{3}{5}$ af det Tilskud, der ydes til de særlig betydningsfulde Lægemedler, og det foreslaas endvidere, at Socialministeren — ligeledes efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen — skal kunne fastsætte, at der i et nærmere bestemt Omfang overhovedet ikke skal kunne ydes Tilskud til Frihandelsvarer.

Denne Ordning er tiltraadt af De danske Sygekassers Forretningsudvalg og Direktøren for Sygekassevæsenet.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 2, hvorefter Socialministeren bemyndiges til at optrykke Folkeforsikringsloven med de siden Loven af 7. Maj 1937 skete Ændringer, bemærkes, at en tilsvarende Bemyndigelse var givet ved § 2 i Lov Nr. 282 af 30. Maj 1940; men denne er ikke benyttet, fordi man vilde afvente Resultatet af de Forhandlinger, der har ført til nærværende Lovforslag.

Af Hensyn til den Række praktiske Foranstaltninger, der skal træffes, for at Loven kan sættes i Virksomhed, har man derhos foreslaaet, at Loven skal træde i Kraft den 1. Januar 1941 sammen med den foran nævnte Lov af 30. Maj 1940.